

Sygn. akt I ACa 757/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lutego 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący	:	SSA Jarosław Marek Kamiński
Sędziowie	:	SA Irena Ejsmont - Wiszowata SA Elżbieta Bieńkowska (spr.)
Protokolant	:	Izabela Lach

po rozpoznaniu w dniu 21 lutego 2014 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa **J. Ś.**

przeciwko **B. W.**

o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku

z dnia 26 marca 2013 r. sygn. akt I C 1889/12

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Powód J. Ś. wnosił o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego – nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 19 maja 2008 roku, wydanego przez Sąd Okręgowy w Płocku, sygn. I Nc 32/08, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 7 sierpnia 2008 roku, przecząc zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności, a w szczególności kwestionując istnienie obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym. Powód wnosił również o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania.

W uzasadnieniu żądania powód wskazał, iż w dniu 4 stycznia 2010 roku oraz pismem z dnia 29 października 2012 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Sokółce zawiadomił go o wszczęciu egzekucji z należących do powoda nieruchomości. Egzekucja ta prowadzona jest na podstawie tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 19 maja 2008 roku, wydanego przez Sąd Okręgowy w Płocku w sprawie I Nc 32/08. Powód wskazał też, że w grudniu 2007 roku w mieszkaniu A. Ł. położonego w S., na spotkaniu

towarzyskim, podczas którego obecni spożywali alkohol, J. M. i B. W. podpisali umowę pożyczki na kwotę 300.000 zł, a poręczycielem pożyczkobiorcy został powód. Jako zabezpieczenie pożyczki ustanowiono hipotekę na nieruchomości należącej do poręczyciela – gospodarstwie rolnym położonym w T. oraz wystawiono weksel in blanco. Przedmiotem poręczenia była zatem nieruchomość gruntowa, przekazana powodowi we władanie na podstawie umowy darowizny z dnia 5 grudnia 2002 roku. Powód zaznaczył też, że w dniu 8 kwietnia 2011 roku wniósł do Sądu Okręgowego w Białymstoku powództwo przeciwko B. W. o ustalenie wady oświadczenia woli, co miałyby na celu potwierdzenie, że poręczenie udzielone przez powoda jest nieważne. Aktualnie sprawa ta jest przedmiotem badania Sądu Apelacyjnego w Białymstoku. Powód wskazywał, iż został wprowadzony w błąd, w wyniku którego ustanowił hipotekę na własnej nieruchomości poręczając pożyczkę zawartą między J. M., a B. W.. Celem zarówno pozornej pożyczkobiorczyni, J. M., jak i osoby, która faktycznie otrzymała pieniądze pochodzące z pożyczki, czyli A. Ł., było od samego początku oszukanie powoda i nieuregulowanie należności będącej przedmiotem zobowiązania, wynikającego z zawartej umowy pożyczki. Te działania w efekcie spowodowały pokrzywdzenie powoda i jego rodziny, bowiem wszczęte przeciwko niemu postępowanie egzekucyjne, jeśli zostanie skutecznie przeprowadzone, pozbawi J. Ś. i jego najbliższą rodzinę dorobku całego życia, miejsca zamieszkania i źródła utrzymania. Powód zaznaczył też, że w postępowaniu przed Sądem Okręgowym w Płocku przesłuchano na okoliczność udzielenia pożyczki B. W., A. Ł., M. M. – partnerkę ostatniego z wymienionych, a także J. M. i samego powoda. W świetle protokołów z przesłuchań uwidaczniają się znaczne sprzeczności z zeznaniami wspomnianych osób. Powód zaznaczył też, że w dobrej wierze zdecydował się na udzielenie pomocy koleżance nie podejrzewając nawet, że przez cały czas był oszukiwany i podstępnie wykorzystywany. Już po dokonaniu poręczenia i wpisie hipoteki do Kw nie mógł on skontaktować się z J. M. i A. Ł. z powodu ciągłej zmiany numerów telefonu przez te osoby. Powodowi nie zostały też doręczone żadne dokumenty potwierdzające zawarcie umowy pożyczki przez J. M. i dokonanie poręczenia. O fakcie niespłacenia pożyczki powód dowiedział się dopiero po wezwaniu do zapłaty. W rzeczywistości zaś brak jest jakichkolwiek dowodów potwierdzających przekazanie kwoty 300.000 zł, mających być przedmiotem pożyczki, a pozwany nie przedstawił żadnych przelewów bankowych ani innych dokumentów wskazujących na przekazanie pieniędzy. Co więcej, zdaniem J. Ś. nie ulega wątpliwości, że faktycznym odbiorcą pożyczki był A. Ł., co zostało przed powodem ukryte. W związku z tym działanie w/w osób w złej wierze, czyli w celu oszukania powoda co do osoby, na rzecz której pożyczka została zawarta i wskutek doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez powoda, powinno skutkować nieważnością umowy pożyczki i związanych z nią zobowiązań, zwłaszcza że wobec pozwanego i A. Ł. toczyły się postępowania w sprawach o oszustwa. Ponadto powód dokonując poręczenia pożyczki znajdował się w stanie wyłączającym świadome i swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli, ponieważ czynności te zostały podjęte przez niego w chwili, gdy znajdował się w stanie upojenia alkoholem, podawanym przez pozwanego i A. Ł.. Powód nie mógł zatem zdawać sobie sprawy z konsekwencji swych działań.

Pozwany B. W. wnosił o oddalenie powództwa w całości, a także o obciążenie powoda kosztami postępowania.

Motywuując swe stanowisko podniósł, iż powód nie przedstawił w pozwie żadnych dowodów, ani twierdzeń na poparcie swego żądania. Pozwany wskazał też, że pozew stawia zarzuty prowadzące do ponownego merytorycznego rozpoznania sprawy prawomocnie zakończonej, co nie może być przedmiotem rozpoznania. Powód od kilku już lat próbuje natomiast uniemożliwić prowadzenie postępowania egzekucyjnego, m.in. w drodze różnorakich, szczególnie wymienionych postępowań sądowych.

Wyrokiem z dnia 26 marca 2013 roku, sygn. I C 1889/12, Sąd Okręgowy w Białymstoku oddalił powództwo.

Sąd Okręgowy ustalił, że na mocy umowy darowizny z dnia 05 grudnia 2002 roku (Repertorium (...) J. Ś. nabył od swego ojca W. Ś. udział obejmujący 1/2 części w działce wraz z budynkami mieszkalno – gospodarczymi: domem drewnianym wraz z przybudówką, oborą murowaną, chlewnią drewnianą, stodołą drewnianą i garażem murowanym, położonej w T., gminie J., oznaczonej w rejestrze gruntów numerem (...) o powierzchni 3,15 ha i działkę rolną niezabudowaną i częściowo lasu, położoną w N., gminie J., oznaczoną w rejestrze gruntów numerem (...) o powierzchni 4,61 ha. Na mocy tej umowy J. Ś. ustanowił też nieodpłatnie na nieruchomości, tj. na działce numer (...) wraz z zabudowaniami, położonej w T., gminie J. na rzecz swego ojca W. Ś. dożywotnią służebność osobistą polegającą na prawie korzystania przez niego z jednego pokoju od strony północnej, z jednej kuchni od strony

północnej wraz z używalnością wspólnej łazienki – w budynku mieszkalnym znajdującym się na działce numer (...) i dożywotnie użytkowanie nieruchomości – z tym, że wykonywanie tego użytkowania ograniczył do obszaru 4,01 ha lasu wchodzącego w skład działki numer (...), położonej w N. – z uwzględnieniem wycinki lasu na opał i budulec.

W dniu 21 listopada 2007 roku w S. doszło do zawarcia umowy pożyczki pomiędzy B. W. jako pożyczkodawcą i J. M. jako pożyczkobiorcą. Przedmiotem umowy była kwota 300 000 zł. Strony umowy ustanowiły następujące zabezpieczenia umowy: weksel in blanco wystawiony przez pożyczkobiorcę i poręczony przez powoda J. Ś., hipoteki na nieruchomościach, dla których Sąd Rejonowy w Sokółce IV Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgi wieczyste o nr. KW (...), oraz KW (...) należącej do J. Ś..

Powyższa umowa została potwierdzona przed notariuszem B. C. prowadzącą Kancelarię Notarialną w M. (rep. (...)).

W księgach wieczystych prowadzonych dla nieruchomości powoda wpisano hipotekę łączną w kwocie 300 000 zł, ustanowioną na rzecz B. W. z tytułu poręczenia pożyczki udzielonej J. M..

Następnie prawomocnym nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu nakazowym Sąd Okręgowy w Płocku nakazał J. M. i J. Ś., aby zapłacili solidarnie B. W. z weksla kwotę 326.136 zł wraz z ustawowymi odsetkami oraz kosztami procesu.

Pismem z dnia 4 stycznia 2010 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Sokółce zawiadomił powoda, iż na wniosek B. W. została przeciwko niemu wszczęta egzekucja z nieruchomości stanowiącej działki o numerach (...) o łącznej powierzchni 7,76 ha, dla której Sąd Rejonowy w Sokółce prowadzi Księgę wieczystą o nr (...). W zawiadomieniu wskazano jednocześnie, że postępowanie egzekucyjne prowadzone jest na podstawie tytułu wykonawczego, który stanowi nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 19 maja 2008 roku, sygn. I Nc 32/08, zaopatrzone w klauzulę wykonalności z dnia 07 sierpnia 2008 roku.

Z kolei pismem z dnia 29 października 2012 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Sokółce zawiadomił powoda, iż na wniosek pozwanego została przeciwko niemu wszczęta egzekucja z należącej do niego nieruchomości stanowiącej działki o numerach (...) – o łącznej powierzchni 5,63 ha, dla której Sąd Rejonowy w Sokółce prowadzi Księgę wieczystą o nr (...).

Sąd Okręgowy wskazał, że spór w sprawie dotyczył tego, że powód, występujący jako poręczyciel, a tym samym dłużnik, przeczył zdarzeniu, na którym oparto wydanie nakazu zapłaty i klauzuli wykonalności, a w szczególności kwestionował istnienie obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym, tj. owym nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 19 maja 2008 roku. Podnosił on bowiem konsekwentnie, iż został celowo i podstępnie wprowadzony w błąd, w wyniku czego ustanowieniem hipoteki na własnej nieruchomości poręczył pożyczkę zawartą między J. M., a B. W.. Celem zarówno pozornej pożyczkobiorczyni, jak i osoby, która faktycznie otrzymała pieniądze pochodzące z zawartej umowy – A. Ł., było od początku oszustwo powoda i nieuregulowanie należności będącej przedmiotem zobowiązania. Te działania sprawiły zaś, że wszczęto wobec niego opisane wyżej postępowanie egzekucyjne. Poza tym J. Ś. wskazywał, że znajdował się pod wpływem alkoholu, podawanego m.in. przez pozwanego, a zatem miał ograniczoną percepcję i znajdował się w stanie ograniczającym zdolność pojmowania znaczenia swoich działań. Udzielając poręczenia wekslowego nie zdawał zaś sobie sprawy z konsekwencji tej czynności, nie znał bowiem przepisów prawa, nie wiedział i nie mógł wiedzieć, że składając podpis na wekslu staje się poręczycielem.

Sąd wskazał, że zgodnie z art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c., dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli przeczy zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności, a w szczególności gdy kwestionuje istnienie obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym niebędącym orzeczeniem sądu albo gdy kwestionuje przejście obowiązku mimo istnienia formalnego dokumentu stwierdzającego to przejście.

Dalej Sąd Okręgowy wywiódł, że o ile podstawa powództwa, o której mowa w cytowanej wyżej regulacji, zawiera wprawdzie możliwość wykazania, że sam tytuł egzekucyjny nie odpowiada rzeczywistemu stanowi rzeczy, o tyle nie dotyczy to tytułów korzystających z powagi rzeczy osądzonej takich jak wyroki sądowe czy zrównane z nimi nakazy

zapłaty. W niniejszej sprawie tytułem wykonawczym jest zaś właśnie zaopatrzony w klauzulę wykonalności nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym. W stosunku do nich możliwe jest zatem wyłącznie zaprzeczenie zdarzeniom, które powstały po ich wydaniu. Innymi słowy, powództwo opozycyjne oparte na cytowanej wyżej podstawie jest dopuszczalne, o ile nie występują przeszkody w postaci niedopuszczalności drogi sądowej, powagi rzeczy osądzonej lub zawisłości sporu. Dłużnik nie może w drodze tego powództwa zmierzać do wzruszenia prawomocnego rozstrzygnięcia sądu stanowiącego tytuł egzekucyjny /tak SN w wyroku z dnia 12 grudnia 1972 r., II PR 372/72, Lex 795011/, ale może przeczyć treści innych tytułów egzekucyjnych, których nie chroni prawomocność materialna czy zawisłość sporu, a zatem np. ugody sądowej, aktu notarialnego bądź bankowego tytułu egzekucyjnego /tak SN w postanowieniu z dnia 27 listopada 2003 r., III CZP 78/03, Lex nr 108036/.

Ponieważ w niniejszej sprawie J. Ś. zaprzeczał zdarzeniu – umowie pożyczki – na którym oparto tytuł egzekucyjny w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym, jego powództwo o pozbawienie wykonalności już z tego względu podlegało oddaleniu.

Na marginesie Sąd Okręgowy zaznaczył, że powód na poparcie swoich twierdzeń przedłożył kserokopie protokołów przesłuchań zarówno samych stron umowy pożyczki, w tym pozwanego, jak i innych towarzyszących temu osób, sporządzonych w toku postępowania przygotowawczego. Nie wskazał on jednak na jakim etapie obecnie znajduje się owo postępowanie przygotowawcze choćby poprzez sprecyzowanie, czy w jego toku postawiono komuś zarzuty, nie mówiąc już o zakończeniu tego postępowania poprzez wniesienie do sądu aktu oskarżenia. Podkreślane przez powoda sprzeczności w zeznaniach, zwłaszcza co do kwoty pożyczki, mogły przemawiać za prawdziwością podnoszonych przez niego twierdzeń, ale równie dobrze mogły służyć też osobom będącym dysponentami środków uzyskanych od pozwanego do choćby częściowego uniknięcia odpowiedzialności za powstałe zobowiązanie. Co więcej, J. Ś. wspominał w pozwie, iż wnosił o ustalenie, że jego oświadczenie woli w przedmiocie poręczenia pożyczki udzielonej przez pozwanego B. W. J. M. było nieważne. Nieprawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 31 maja 2012 roku w sprawie I C 744/11 powództwo to zostało jednak oddalone. Zdaniem Sądu materiał dowodowy w sprawie, nie pozwala uznać, iż rzeczywiście B. W. podstępnie doprowadził J. Ś. do udzielenia poręczenia wekslowego pożyczki zaciągniętej przez J. M.. Podnoszone przez powoda okoliczności zawarcia umowy takie jak podawanie alkoholu nie stanowią działania podstępnego. Sąd Okręgowy podzielił stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 lutego 1979 roku /II CR 448/79; OSPiKA 3/81 poz. 45/, zgodnie z którym stosunek psychiczny do podejmowanego zachowania się i jego skutków opiera się na przewidywaniu i woli. Oba te czynniki zakładają istnienie nieupośledzonego działania funkcji psychicznych, pozwalającego na właściwe rozeznanie znaczenia i skutków swego zachowania się oraz pokierowania swym postępowaniem. Podnoszona przez powoda niezaradność życiowa i niezajomość prawa, nie pozwala na uznanie, że nie miał on możliwości właściwego rozeznania znaczenia i skutków użycia alkoholu (przewidywanie), a zwłaszcza na pokierowanie swym postępowaniem w tak ważnej czynności, jak poręczanie całym swoim majątkiem za cudzy dług. W ocenie Sądu świadczy o tym potwierdzenie umowy pożyczki przez notariusza, która nie znalazła podstaw, by odmawiać sporządzenia żądanej czynności.

W konsekwencji Sąd Okręgowy wskazał, iż także z tych względów powództwo J. Ś. podlegało oddaleniu.

Apelację od tego wyroku wniósł powód, zaskarżając go w całości. Orzeczeniu zarzucił:

I. naruszenie norm prawa materialnego, tj.: art. 840 § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeksu postępowania cywilnego, poprzez jego niezastosowanie i odmowę pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego - nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 19 maja 2008 r., wydanej przez Sąd Okręgowy w Płocku, sygn. akt I Nc 32/08, zaopatrzony w klauzulę wykonalności z dnia 7 sierpnia 2008 r., pomimo, że całokształt okoliczności sprawy wskazuje na to, iż obowiązek stwierdzony tytułem egzekucyjnym w ogóle nie powstał, jako że był wynikiem działań, które skutkują stwierdzeniem nieważności złożonego oświadczenia woli; powód został celowo i podstępnie wprowadzony w błąd, w wyniku czego ustanowieniem hipoteki na własnej nieruchomości poręczył pożyczkę zawartą między J. M., a B. W..

II. naruszenie przepisów postępowania, tj.:

1. art. 227 k.p.c. w związku z art. 217 § 1 k.p.c., poprzez oddalenie wniosków dowodowych o:

- powołanie biegłego z zakresu badań pisma ręcznego - na okoliczność, iż podpis został złożony przez powoda w chwili, gdy znajdował się on pod wpływem alkoholu lub innych środków odurzających;
- przesłuchanie ojca powoda - W. Ś., zam. (...), (...)-(...) J., na okoliczności sprawy, w szczególności stanu świadomości, w jakim znajdował się J. S., gdy ojciec był zmuszony do odebrania go i odwiezienia do domu po spotkaniu towarzyskim z uczestnikami, podczas którego zawarto umowę pożyczki i podpisano weksel, ponadto na okoliczność niezaradności życiowej J. Ś. i pomocy ojca przy podejmowaniu istotnych decyzji;
- powołanie biegłego psychologa - na okoliczność stwierdzenia niezaradności życiowej powoda i problemu z prawidłową oceną sytuacji, w której znajdował się w momencie podejmowania decyzji o poręczeniu pożyczki;
- powołanie biegłego psychologa - na okoliczność potwierdzenia, iż stan upojenia alkoholowego wyłącza prawidłowe i świadome podejmowanie decyzji;
- przesłuchanie stron - J. Ś. i B. W. oraz uczestników spotkania - J. M., zam. ul. (...), (...)-(...) S., A. Ł., ostatni adres zam. ul. (...), (...)-(...) S., M. M., ostatni adres zam. ul. (...), (...)-(...) S. i konfrontacja ich zeznań na okoliczność wyjaśnienia sprzeczności wskazanych w protokołach zeznań świadków i okoliczności towarzyszące zawieraniu umowy

- skierowanie wniosku przez W. Sąd do Komendy Powiatowej Policji w S. i M. na okoliczność sprawdzenia karalności i toczących się wcześniej oraz w chwili obecnej postępowań karnych wobec B. W., J. M. i A. Ł.,

- przeprowadzenie badania wariografem powoda na okoliczności towarzyszące podpisywaniu umowy - spożywanie znacznych ilości alkoholu, wskutek czego powód nie był świadomy swojego działania i nie mógł w prawidłowy sposób ocenić sytuacji, a co za tym idzie, złożone przez niego w takim stanie oświadczenie woli o poręczeniu pożyczki jest nieważne,

podczas gdy przeprowadzenie wnioskowanych dowodów pozwoliłoby na dokładne wyjaśnienie stanu faktycznego sprawy, iż obowiązek stwierdzony tytułem egzekucyjnym w ogóle nie powstał, jako że był wynikiem działań, które skutkują stwierdzeniem nieważności złożonego oświadczenia woli.

2. art. 233 k.p.c. polegające na braku wszechstronnego rozważenia całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy uwzględniającego zasady doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, a to dowodów przedstawionych przez powoda, potwierdzających, iż obowiązek stwierdzony tytułem egzekucyjnym w ogóle nie powstał;

III. mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku sprzeczność ustaleń faktycznych Sądu z treścią zebranego materiału dowodowego, poprzez przyjęcie, iż podnoszona przez powoda niezaradność życiowa i niezajomość prawa, nie pozwala na uznanie, że nie miał on możliwości właściwego rozeznania znaczenia i skutków użycia alkoholu (przewidywalnie), a zwłaszcza na pokierowanie swym postępowaniem w tak ważnej czynności, jak poręczenie całym swoim majątkiem za cudzy dług, o czym świadczy, w ocenie Sądu, potwierdzenie umowy pożyczki przez notariusza, która nie znalazła podstaw, by odmawiać sporządzenia żądanej czynności, podczas gdy w świetle przedstawionego materiału dowodowego uznać należy, iż powód nie był zdolny do przewidywania konsekwencji swoich działań, nie rozumiał istoty udzielanego poręczenia, a w sprawie brak jest dowodów jednoznacznie stwierdzających istnienie stosunku umownego między stronami; nadto całkowite pominięcie przez Sąd, iż J. Ś. został celowo i podstępnie wprowadzony w błąd, o czym świadczą przedstawione protokoły przesłuchań świadków i wskazane w nich rozbieżności, w szczególności co do kwoty pożyczki.

Wskazując na postawione powyżej zarzuty, powód wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa oraz zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Apelacyjny podziela i przyjmuje za własne ustalenia faktyczne Sądu I instancji zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Ustalenia te mają oparcie w materiale dowodowym zebrany i oceniony - wbrew zarzutom apelacji - bez uchybienia przepisom prawa procesowego. Na aprobatę zasługują także końcowe wnioski Sądu Okręgowego, które są konsekwencją prawidłowo zastosowanych przepisów prawa materialnego.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 227 k.p.c. w związku z art. 217 § 1 k.p.c., wskazać przede wszystkim należy, że przepis art. 217 § 1 k.p.c. dotyczy postępowania stron, określając ich uprawnienia i obowiązki w postępowaniu dowodowym. Nakłada na nie, między innymi, obowiązek przytaczania okoliczności faktycznych i dowodów w określonym czasie i pod określonymi rygorami procesowymi. Nie odnosi się do sądu i nie określa jego uprawnień ani obowiązków, a zatem nie może być przez sąd naruszony.

Przepis art. 227 k.p.c. wskazuje natomiast na przedmiot postępowania dowodowego przeprowadzanego przez sąd, określając, jakie fakty są przedmiotem dowodzenia w procesie cywilnym, w kontekście konkretnej sprawy przedstawionej sądowi do rozstrzygnięcia. Zatem twierdzenie, iż przepis ten został naruszony przez sąd rozpoznający sprawę ma rację bytu tylko w sytuacji, gdy wykazane zostanie, że sąd przeprowadził dowód na okoliczności niemające istotnego znaczenia w sprawie i ta wadliwość postępowania dowodowego mogła mieć wpływ na wynik sprawy, bądź gdy sąd – z naruszeniem art. 217 § 3 k.p.c. - odmówił przeprowadzenia dowodu na fakty mające istotne znaczenie w sprawie, wadliwie oceniając, iż nie mają one takiego charakteru. Z taką zaś sytuacją nie mamy do czynienia w rozpoznawanym przypadku. Dowody, które Sąd pierwszej instancji pominął, zgłoszone zostały dla stwierdzenia okoliczności, które nie miały istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy z punktu widzenia materialnoprawnej podstawy poddanego pod osąd żądania.

Nietrafny jest także bliżej nieuzasadniony zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. Skarżący nie wskazał, które konkretnie przeprowadzone w sprawie dowody zostały ocenione z naruszeniem zasad wynikających z wymienionego przepisu.

W konsekwencji, podniesiony w apelacji zarzut poczynienia przez Sąd Okręgowy błędnych ustaleń jest bezpodstawny, tym bardziej że część istotnych okoliczności pozostaje poza sporem. Szerokie wywody apelacji odnośnie popełnienia przez pozwanego oszustwa, w rezultacie którego uzyskać on miał prawomocny nakaz zapłaty na podstawie umowy pożyczki, poręczonej przez powoda na skutek wadliwego – jego zdaniem – oświadczenia woli, pozostają zaś bezprzedmiotowe w sytuacji, gdy mają one uzasadniać powództwo przeciwegzekucyjne, a jednocześnie wymieniony prawomocny nakaz zapłaty nie został do tej pory w żaden sposób podważony. Jak słusznie przyjął Sąd Okręgowy, w niniejszym postępowaniu nie jest możliwe badanie merytorycznej prawidłowości wydanego wcześniej w innej sprawie prawomocnego wyroku (nakazu zapłaty). Również podważanie prawomocności orzeczenia sądowego nie jest dopuszczalne w ramach powództwa przeciwegzekucyjnego, o jakim mowa w art. 840 § 1 k.p.c.

Prawomocny wyrok swą mocą powoduje, że nie jest możliwe dokonanie odmiennej oceny i odmiennego osądzenia tego samego stosunku prawnego, w tych samych okolicznościach faktycznych i prawnych, między tymi samymi stronami. Powództwo o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności nie służy ponownemu badaniu stosunku prawnego łączącego strony, który stanowił podstawę wydania wyroku (nakazu zapłaty), którego wykonalności dotyczy żądanie pozwu w sprawie z art. 840 k.p.c., w związku z tym na podstawie tego przepisu nie jest dopuszczalna merytoryczna zmiana uprzednio wydanego orzeczenia.

Argumenty powyższe przesądzają nie tylko o tym, że prawidłowe są poczynione przez Sąd Okręgowy ustalenia faktyczne, lecz także wskazują one na merytoryczną bezzasadność powództwa opozycyjnego w tej sprawie wniesionego.

Podsumowując - ocenę prawną roszczenia powoda dokonaną przez Sąd Okręgowy uznać należy za prawidłową, co oznacza, że Sąd Apelacyjny w pełni aprobuje stanowisko Sądu pierwszej instancji, według którego wniesione powództwo w świetle art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c. jest niezasadne.

Z tych względów Sąd Apelacyjny doszedł do przekonania o niezasadności apelacji powoda i ją oddalił w oparciu o art. 385 k.p.c.